

תביעה נפשית

גליון חודשי להגברת התודעה והחשיבות בקיום הוראת הרבי מלך המשיח שליט"א להקהיל קהילות בכל שבת

יראה אלוקות במוחש!

. . בנוגע לבחורי הישיבה - שבזמנים שאינם שייכים לסדרי הישיבה, "בזמניהם" (כלשון המגילה), בזמנים שלהם, יתנו "תרומה" - לילך לבתי כנסיות ולחזור חסידות.

- כשמדברים אודות בחורי הישיבה, אין הכוונה רק לאלה שנמצאים במעמד ומצב ד"כרכין המוקפין חומה", היינו, שגם בהוה ה"ה מוקפין חומה, והחומה היא בשלימותה, אלא גם לזה שנמצא במעמד ומצב שלעת עתה ה"כרך" שלו חרב, רחמנא ליצלן, אבל בימות יהושע בן נון (המקבל הראשון ממשה רבינו) הי' מוקף חומה, היינו, שבעבר היתה לו שייכות לתומ"צ ול"מאור" שבתורה זוהי תורת החסידות - הרי גם זה בלבד מספיק שזוכה ויש לו את כל הכח שב"שושן הבירה", עיר הבירה של מלך מלכי המלכים הקב"ה, כך, שאע"פ שהעיר שלו חריבה, היינו, לא רק שהחומה חריבה, אלא גם הבתים חרבים, רחמנא ליצלן, אעפ"כ, נוהג הוא כמנהג שושן הבירה, ששם ראו בעיני בשר ניסים גלויים בצד הטוב, בנוגע להגאולה!

וכאשר יתנהג באופן האמור - יעזור לו הקב"ה שבעגלא דידי', היינו, בחייו בעלמא דין, ובהקדם היותר אפשרי, יראה אלקות בעיני בשר במוחש ממש, גם בעיניו הפרטיים, בבני חיי ומזונא; אבל, ההתחלה צריכה לבוא מצדו הוא, ובלשון חז"ל שהקב"ה אומר לבני"י "פתחו לי כחודה של מחט ואני אפתח לכם כפתחו של אולם".

. . וזוהי הבטחתו של הקב"ה - שכאשר יהודי יעשה מצדו משהו, "כחודה של מחט", נקב קטנטן ("א קליינע לעכעלע") בהמציאות והישות שלו, אזי יפתח לו הקב"ה "כפתחו של אולם", פתח הכי גדול שאי אפשר

לסוגרו!... כך שנשאר חלל שדרכו נמשכת השפעת אלקות, הן בעינינים רוחניים, והן בעינינים גשמיים, בבני חיי ומזונא רויחא, לכל אחד ואחד בהמצטרך לו. אבל, את ה"חודה של מחט" - צריכים לעשות לבד.

(משיחת פורים תשי"ב)

הקהילו קהילות במסירות נפש!

. . וממשיך בהמאמר, דזה שמשה הוא רעיא מהימנא, הכוונה בזה היא גם לאתפשטותא דמשה שבכל דור, דראשי אלפי ישראל שבכל דור הם מחזקים את האמונה דישראל (שבדורם), שהאמונה שלהם תהיה בפנימיות.

וכמו מרדכי, שהיה האתפשטותא דמשה שבדורו, כמארז"ל שמרדכי בדורו כמשה בדורו, שגם בזמן גזירת המן, שלימוד התורה וקיום המצוות אז היה קשור עם מס"נ, הקהיל קהילות ברבים לחזק את אמונתם של ישראל בהוי' ולעמוד חזק בלימוד התורה וקיום המצוות.

. . ומבואר בזה, דבזמן הגזירה, הי' קיום התומ"צ שלהם במס"נ. [דנוסף לזה שהי' להם מס"נ שלא לכפור ח"ו [כמבואר בתו"א, שבאם היו ממירים דתם לא היו עושים להם כלום, כי הגזירה היתה רק על היהודים, ואעפ"כ לא עלתה על דעתם מחשבת חוץ ח"ו], הי' להם מס"נ גם על קיום התומ"צ, ועד שהקהילו קהילות ברבים ללמוד תורה במס"נ].

והתעוררות המס"נ שלהם היתה ע"י מרדכי היהודי, משה שבדורו.

(קונטרס פורים קטן - תשנ"ב אותיות ג' - ד')

מתורת רבותינו נשיאנו

כמבואר בפירוש דברי הירושלמי "המאור שבה מחזירו למוטב"), להטהר ולהיות דבר חדש, כלי חדש. וכפי שמצינו בכלי חרס, שאף שאין להם טהרה במקוה, אלא שבירתן זוהי תקנתן, מ"מ, ישנו אופן אחד שעל ידו יכולים כלי חרס להטהר – כאשר זורקים אותם לתוך כבשן האש ומצרפים מהם כלי חדש.

(משיחת פורים תשט"ו)

תכריחם כי ידברו ברבים!

וצריכים לעשות בזה תעמולה שיהי' הרבה אנשי' יחיו, והיינו לבחור הזמן שהכל באים להתפלל, ולדבר לא יותר מחצי שעה, דברים ברורים ושלא במהירות, כי הלא אינם רגילים כל כך בסגנון הלשון שלנו, ואין זה חילוק באיזה בה"כ שיהי' אם מחסידי רבי זה או אחר, והיינו שלא לכונוס כלל בעניני' כאלו. וכן חפצי ורצוני אשר תבחר מהתלמידי' שי' שיש לך ותלמדם לדבר ברבים, והיינו שתבחר עבורם מאמרים קצרים שילמדום היטיב שיבינו הפנימי ושיהיו רגילים בהם, ותכריחם כי ידברו ברבים, כי ישנם כאלו שהם ביישנים ביותר והדומה תעוררם על זה ותראה להם כי אין האמת כן וצריכים לדבר, ומזמן לזמן יתגדל אי"ה דבר זה, ויביא תועלת מרובה בעזרתו ית'. ואשרי חלקך. חזק ואמץ אל תירא ואל תחת, זכור מורך ורבך אשר רוחו הק' אתנו הוא וזכותו יגן עלינו אשר נוכל ללכת בהדרך אשר סלל לנו, וכל אשר לך תתן בעד זה, לא בחיל ולא בכחו כי אם השכל וידוע אותו ית' להרביץ תורת תמימה המשיבה נפש כל חי בישראל, וככוכבי שמים ירבו בני' יחיו אל שולחני התורה בבתי כנסיות ובתי מדרשים, ואז אשרינו מה טוב חלקנו בחיים, לראות בטוב ישראל והצלחתו בגו"ר.

(אג"ק אדמו"ר מהורי"צ חלק יד עמ' רכז)

הקב"ה מצווה עליך!

וע"ד הסיפור שמספרים חסידים בשם החסידים של אדמו"ר האמצעי, בנו של בעל התניא: כיון שאדמו"ר האמצעי הי' מונח בהפצת תורת החסידות בכל מקום, צוה לכל החסידים שבאו אליו, אשר, בלכתם או בנסעם בחזרה לעיירתם, הנה בכל מקום שעוברים בדרכם יחזרו שם חסידות.

פעם אחת בא אליו אחד החסידים בשאלת הוראה כיצד עליו להתנהג – שכן, כאשר חוזר מאמר חסידות, ורואה כיצד פועל הדבר על השומעים, נעשה אצלו רגש של סיפוק נפשי: הוא מרגיש את מציאותו, שפעל איזה ענין; הוא קלט את המאמר בטוב, וחזר אותו מתוך חיות, כך שפעל גם על השומעים, ומזה נעשה אצלו הרגש של ישות, ואפילו הרגש של גאווה. מספרים חסידים שאדמו"ר האמצעי השיב לו: "א ציבעלע זאָל פון דיר ווערן, אָבער חסידות זאָלסטו חזר'ן". (בצל' שיהיה ממך, אולם 'חסידות' תחזור) והענין בזה: "ציבעלע" (בצל) – הוא דבר חריף, שפועל בדבר שנותן טעם לפגם – למתקן, כדאיתא בגמרא ש"אגב חורפי' . מחליא לי' (ממתקו) . . לשבח".

. . יתכן אמנם שתהי' "ציבעלע" רח"ל, היינו, שיהי' לך רגש של ישות וגאווה (שפועל שגם טעם לפגם יהי' נדמה לדבר מתוק) – שזהו"ע "בית המן", היינו, מקיף שבו נתגדל המן, שממנו יצאה הגזירה להשמיד רח"ל כל הענינים דקדושה ויהדות שבו; אבל אעפ"כ, יש לך באמצע העזר של "אחשורוש", הקב"ה שאחרית וראשית שלו, שמצווה עליך לחזור חסידות, פנימיות התורה, שנקראת אילנא דחיי, שאין בה אחיזה ללעו"ז, ולכן, גם אם לפי שעה יהי' אצלך רגש של מציאות וישות שיפעל רגש של גאווה, הרי בודאי שסוכ"ס ישרוף התורה (אותו "וועט אים דורכברענען") האור והאש שבתורה וה"מאור" שבתורה, דקאי על פנימיות

לעילוי נשמת
סיון בת
שאוול ורחל

לזכות עודד בן אמה
שיחי' שמעוני להצלחה
בעסקיו ובכל המצטרך

לזכות משפחת בבאי
וכל יוצאי חלציהם שיחי'
להצלחה בשליחות
ולעשירות מופלגה בגו"ר

לזכות הוד
כ"ק אדמו"ר מלך
המשיח שליט"א
מהרה יגלה אכ"ר

בל אחד יכול!

ביישן בטבעו, במיוחד כשמבחינתו לקום ולדבר באמצע האוטובוס זה ממש בגדר של לטפס על הירח, הוא הרגיש שהוא פשוט לא מסוגל!

היה ברור לו מה נדרש ממנו, כך שלאחר שעה ארוכה של מלחמה פנימית, אמר לעצמו לבסוף: "בשביל מה אני נמצא בעולם אם לא בשביל לקיים את הרצון של הרבי?? והרי זה מה שהרבי רוצה! ולא יתכן שלא אקיים את ההוראה של הרבי!" והוא קם!

הוא קם לדבר ועדיין היה לו קשה לפתוח את הפה, בסוף אחרי מאמצים עילאיים הוא עשה את הבלתי אפשרי מבחינתו, ופשוט התחיל לחזור על השיחה של הרבי בקול רם. הנוסעים שהופתעו מהמחזה הבלתי שגרתי האזינו בקשב רב ונהנו מאוד, עד כדי כך שכמה נוסעים ניגשו אליו והביעו את התפעלותם מהשיחה. אחד מהם היה גבאי בבית כנסת ליטאי שלא הסכים לו לחזור שיחה אצלו בבית הכנסת, ועכשיו אפילו עליו זה פעל שינוי בגישה, עד שבסופו של דבר הוא הסכים לכך.

מאז ועד היום, הוא ב"ה חוזר שיחות עשרות פעמים באוטובוסים, בתחנות, ואפילו במטוס, וכו', וגם כאשר הוא בדרכו להקהיל קהילות הוא מנצל את הדרך לדבר עם קבוצות של אנשים, וכן עם אנשים יחידים, וכל זאת על מנת לקשר כמה שיותר יהודים לאילנא דחיי.

זוהי זכות שהיא חובה. ואם הביישן הזה מצליח לעבוד על עצמו גם אתה יכול!!!

(מפי בעל המעשה)

הוא היה כזה ביישן עד שאפילו פסוק מ-12 הפסוקים הוא לא היה מסוגל להכריז במסיבות שבת. רק המחשבה על כך הייתה גורמת לו לדפיקות לב מואצות ולפחד משתק. עם הזמן הוא אזר עוז והצליח להתגבר ואפילו להיות אחראי על מסיבות שבת בכמה מקומות למרות ש'פחד הקהל' המשיך ללוות אותו.

לכן גם כאשר למד את השיחה בה הרבי מבקש שיחזרו חסידות בבתי כנסיות, לא הצליח להגיע להחלטה, למרות שהייתה לו שאיפה לכך מפני שהרגיש שהוא פשוט לא מסוגל.

עד שיום אחד, השתתף בכינוס של 'הקהלת קהילות', בו דיברו בלהט על כך שצריכים לעשות ב'קבלת עול' מה שהרבי רוצה, גם אם זה קשה. זה היה ה'מכה בפטיש' לקבל את החלטה "לקפוץ למים". בהתחלה הוא היה מתכוון היטב וחוזר על השיחה כמה פעמים עד שהיתה שגורה ממש בפיו. עם הזמן זה נהיה קל יותר, וב"ה מאז הפכה החלטה זו לחוק בל יעבור, מידי שבת בשבתו.

באחד מהימים - בשנת הקהל האחרונה, התמים המדובר - שלום דובער ל. נסע באוטובוס נסיעה ארוכה למדי. במהלכה עלתה לראשו מחשבה: מה הרבי רוצה ממני כאן ועכשיו? הרי יש כאן הרבה אנשים וזו הזדמנות לעשות הקהל, הרבי בוודאי רוצה שאקום ואחזור שיחה מול כולם!

מלחמה עצומה התחוללה בקרבו, כל אדם, אפילו אחד שרגיל לדבר בפני קהל מתקשה לעשות את הצעד הזה, על אחת כמה וכמה כשמדובר בבחור

והמענה לזה - כפי שסיפר כ"ק מו"ח אדמו"ר אודות דברי אדמו"ר מהר"ש לא' שרצה להשתמט מענין של עסקנות ציבורית, שנאמר במגילה "ריוח והצלה יעמוד ליהודים ממקום אחר ואת ובית אביך תאבדו", כלומר, דבר ברור הוא שהקב"ה יעזור בדרך זו או בדרך אחרת, אלא ש"את ובית אביך תאבדו", תאבדו ("איר וועט פארלירן") את הזכות של מצוה זו!

(משיחת פורים תשי"ב)

פניני גאולה ומשיח

מה בין גאולה לגאולה

עבודה עצמית. ביציאת מצרים לא היה עם ישראל ראויה להיגאל בזכות עצמו; העם היה שקוע בתוך טומאת מצרים, אלא שהקדוש-ברוך-הוא בחסדיו הרבים הוציא את עם ישראל מטומאתו וגאלו ממצרים. ולכן לא היה לגאולה זו תוקף נצחי.

לעומת זאת, לאחר אלפי שנות הגלות הארוכה, אלפי שנות עמל ויגיעה של יהודים בעניני תורה ומצוות, שוב לא תהיה זו גאולה ב"חסד חנם". הגאולה תהיה בבחינת שכר הוגן על עבודתנו בזמן הגלות, ולכן היא תהיה גם - גאולה נצחית.

(מעובד ע"פ קונטרס פורים קטן תשנ"ב, קונטרס "א ניסן תשמ"ז)

"שמרו משפט ועשו צדקה"

הנביא ישעיהו אומר לעם ישראל "כה אמר ה' שמרו משפט ועשו צדקה כי קרובה ישועתי לבוא וצדקתי להגלות".

דבריו אלה מתאימים במיוחד לדורנו זה, הדור האחרון לגלות: שמעו יהודים! מכריז הנביא בשם הקב"ה. מכיון ש"קרובה ישועתי" שהרי תיכף ומיד בא משיח צדקנו לכן, "שמרו משפט ועשו צדקה". חיטפו וקיימו עוד מצות עשה אחת ("עשו צדקה"), והישמרו מלעבור על עוד מצוות לא תעשה אחת ("שמרו משפט") שהלא ייתכן כי מצוה אחת ואחרונה זו היא היא שתכריע את העולם כולו לכף זכות ותביא את "ישועתי" - ישועת ה' בגאולה האמיתית והשלימה.

(מעובד ע"פ שיחת ש"פ בלק תשמ"ח)

באדיבות הרב שניאור זלמן הרצל מתוך ספרו פניני גאולה

כאשר מדובר בנושא הגאולה האמיתית והשלימה, צפים ועולים זכרונות היסטוריים על מצבי גאולה קודמים; ומטבעו של אדם, עלולה גם הגאולה העתידה להצטייר בעיניו על פי אותן אמות מידה. לכן, חשובה ההבחנה הבאה, וניטול לדוגמה את גאולת פורים: המצב שבו היה עם ישראל שרוי לאחר גאולת פורים אינו מתואר במקורות כמצב של חירות מלאה. התלמוד מגדיר את התקופה שלאחר נס פורים כגלות. הנימוק המובא בתלמוד: "אכתי עבדי דאחשורוש אנן" - סוף סוף, עדיין עבדיו של "אחשורוש" אנחנו... עם ישראל נתון עדיין למרותם של מלכי אומות אחרות. מרות זו, שנותרה גם לאחר גאולת פורים, מלמדת על אופייה של אותה גאולה: מלכתחילה לא היתה זו גאולה מוחלטת ונצחית, ולכן, גם לאחריה נכוננו לעם ישראל מצבים קשים. לא כן הגאולה האמיתית והשלימה, השונה באופן מהותי מכל הגאולות שקדמו לה. היא תהיה נצחית ונצחיותה תתבטא בכך שלאחריה לא תהיה עוד כל גלות.

הגאולה העתידה, לה אנו מצפים בכליון עינים, נעלית היא גם מגאולת מצרים. יציאת מצרים לא הביאה עימה חרות נצחית לעם ישראל, שהרי במשך הדורות עבר עם ישראל גלויות נוספות - כולל, כמובן, הגלות הנוכחית. מעלתה של הגאולה העתידה היא בכך שגאולה זו תהיה סופית - גאולה אמיתית ושלימה שלא תיתכן לאחריה גלות.

הסיבה לכך: על מנת להגיע לחירות נצחית דרושה

לתרומות והקדשות ולהצטרפות

לרשימת התפוצה:

דוא"ל: mhkh770@gmail.com

וואצאפ: +972-54-770-4375

פלי בארה"ק: 054-484-7752

פלי בארה"ב: 857-32-770-19

יו"ל ע"י מטה הקהלת קהילות

קהילות העולמי - 770

עיצוב: מענדי חביב

עד כה במסגרת פעילות ה'מטה' מקהילים קהילות בכל שבת ב- 70 ערים בעולם